

[Ninn-Hansen.]

indtægtsgrense årlig 87 kr., for A-medlemmer over den særlige indtægtsgrense 103 kr. og for B-medlemmer et årligt kontingent på 122 kr. Disse kontingentsatser er fastsat uden hensyntagen til provenuet af kontrolafgifter, da vi ikke med sikkerhed kan udtale os om dette provenus størrelse, men kontrolafgifterne vil kunne bevirke en nedsættelse af kontingentet for A-medlemmer, navnlig for den del af A-medlemmerne, der er under den særlige indtægtsgrense, altså de dårligst stillede.

Jeg vil gerne fremhæve, at de fordele, der opnås gennem deling af A-medlemmerne — en besparelse for staten på 19 mill. kr. og en sikring af de dårligst stilledes vilkår — kun vil koste de øvrige A-medlemmer 1 kr. 30 øre om måneden. De administrative vanskeligheder ved delingen, der er blevet fremhævet, mener jeg ikke med rette kan anføres. Jeg kan her henvise til sygekassernes og det ærede medlem hr. Mørks tidligere udtalelse om, at indtægtsgrensen mellem A- og B-afdelingerne ikke ville medføre administrativt besvær. Det samme må selvfølgelig gælde den her foreslåede grænse.

Vort ændringsforslag om forholdstalsvalg inden for sygekasserne skal jeg gøre nogle bemærkninger om. Når man ser på, hvilke personer der sidder i sygekassernes ledelse, kan man kun få indtryk af en meget ensidig sammensætning. Det har også vist sig ved nogle valg, hvor oppositionen gjorde sig gældende, at denne opposition ikke havde rimelige vilkår. Det er selvfølgelig glædeligt, når socialministeren — som det fremgår af udvalgsbetænkningen — har udtalt, at han intet har imod, at det i nye valgeregler for sygekasserne understreges, at der skal være sikkerhed for hemmelig afstemning og lejlighed til for andre end ledelsen at overvære stemmeoptællingen. Det er jo næsten rørende, men det burde være en selvfølge, at der aldrig kan være nogen diskussion om de hemmelige valg.

Det har undret mig, at vort ændringsfor-

slag om at give mindretallet mulighed for at øve indflydelse ved et valg er stødt på en mur af modstand hos sygekasserne og de tre regeringspartier. Finder man da, at alt er i orden i det såkaldte sygekassedemokrati? Vil man slet ikke tage ad notam den kritik, der er fremkommet bl. a. fra direktør Henning Friis i „Social sikring i sygdomstilfælde“? Det kan dog ikke på én gang være muligt at beklage den manglende interesse hos sygekassernes medlemmer og samtidig at ville opretholde de hindringer, der er for at gøre interessen gældende!

At socialdemokratiet afviser, kan vel ses som udtryk for, at de, der besidder magten, ikke ønsker at få andre op på siden af sig. Men de radikales og retsforbundets modstand mod vort ændringsforslag må forundre mere. Vi har fra deres side hørt de mest gribende betragtninger om det udemokratiske i en valglov, hvorefter et parti skal tælle 2 pct. af vælgerne for at blive repræsenteret i folketinget. Det er kun få dage siden, det ærede medlem hr. Niels Andersen og det ærede medlem hr. Baunsgaard har skrevet artikler om dette spørgsmål i Jyllands-Posten. De fremsatte argumenter har gjort så stærkt et indtryk, at selv den højtærede statsminister vakler og taler om at nedsætte de 2 pct. til 1½ pct. for at være ½ pct. mere demokratisk. Men inden for sygekasserne, der efter den højtærede socialministers ønske skulle omfatte næsten hele befolkningen, bevæger man sig hverken på de 1½ eller de 2 pct. Der siger man simpelt hen, at de, der har under 50 pct., slet ikke skal repræsenteres. Det er vel nok demokrati og logik i renkultur. Eller er det måske en understregning af det ærede medlem hr. Niels Andersens tanke om, at det er retsforbundets egentlige opgave at styrke socialdemokratiet?

Det kan ikke undre nogen, at den lovgivning, vi her har til anden behandling, men som forhåbentlig ikke alt for snart kommer til tredje behandling, har fremkaldt reaktioner fra mange sider. Selv om syge-